

DIAGNOSTICUL MICROBIOLOGIC AL HEPATITEI VIRALE C

Larisa BALAN, Carolina LOZAN-TÎRȘU

Universitatea de Stat de Medicină și Farmacie „Nicolae Testemițanu”, Chișinău, Republica Moldova

Autor corespondent: Larisa Balan, e-mail: caraimanlarisa@gmail.com

Cuvinte-cheie:

HVC, metode de diagnostic, anti - HVC, ELISA, PCR, Western-Blot.

Introducere. Virusul hepatitei C (VHC) este un virus hepatotrop, una dintre cauzele majore ale bolilor hepatice și o cauză potențială a morbidității și a ratei înalte a mortalității la nivel mondial. Conform datelor Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), în lume 58 de milioane de oameni sunt purtători ai virusului hepatitei C, inclusiv 3,2 milioane de adolescenți și de copii, anual înregistrându-se circa 1,5 milioane de cazuri noi. Persoanele infectate cu VHC sunt expuse riscului de a dezvolta boală hepatică cronică, ciroză și carcinom hepatocelular primar. Pentru a evita aceste riscuri se impune cunoașterea etapelor de screening, de diagnostic și de interpretare a testelor disponibile în cazul infecției cu VHC.

Scopul lucrării constă în studierea metodelor de diagnostic a hepatitei virale C.

Material și metode. Din bazele de date medicale online Medline (PubMed) și Scopus, Google Scholar, National Library of Medicine (NCBI), de pe site-urile web ale CDC și ale OMS, din protocoalele clinice național au fost selectate cele mai noi și actualizate informații despre diagnosticul infecției cu VHC.

Rezultate. Diagnosticul infecției cu VHC se bazează pe două categorii de teste de laborator: teste serologice care detectează anticorpi specifici pentru VHC (anti-HCV) (teste indirecte) și teste care pot detecta, cuantifica sau caracteriza componentele particulelor virale VHC, cum ar fi ARN-ul VHC și antigenul central (teste directe). Testarea anticorpilor anti-HCV se efectuează prin utilizarea testului imunoenzimatic (ELISA) de a treia generație cu o sensibilitate/specificitate de aproximativ 99%, utilizat pentru screeningul inițial pentru HVC. Prezența anticorpilor anti-HCV nu indică dacă infecția este acută, cronică sau tratată. Poate fi utilizat și testul Western - Blot, dar fiind mai complicat și mai scump decât testul ELISA, este aplicat doar ca o confirmare a unui test pozitiv ELISA, efectuat anterior.

Dacă testul este pozitiv pentru anticorpi anti-HCV, este necesară confirmarea rezultatelor testelor serologice printr-un test de acid nucleic (NAT) sau PCR pentru detectarea ARN-ului VHC. Acest test este important, deoarece aproximativ 30% dintre persoanele infectate cu VHC elimină spontan virusul printr-un răspuns imun puternic, fără a fi nevoie de tratament. Deși nu mai sunt infectați, acești pacienți vor fi încă testați pozitiv pentru anticorpi anti-HCV.

Concluzii. Diagnosticul hepatitei virale C este bazat pe date epidemiologice, clinice și de laborator. Abordarea standard pentru diagnosticarea infecției cronice cu VHC este screeningul inițial cu un test de anticorpi VHC, urmat de o testare moleculară a încărcăturii virale VHC, pentru a confirma prezența virusului activ și necesitatea tratamentului. Atât testele serologice, cât și cele moleculare sunt utile în diagnosticul hepatitei virale C.